

TERAVMOKK-NINASARVIK MÖRRI

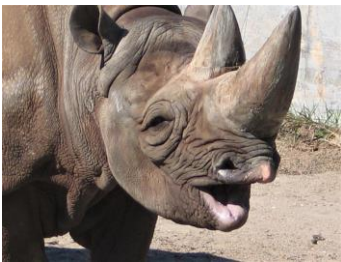
Tere, minu nimi on Mörr. Olen suur pruunikashall teravmökk-ninasarvik kahe võimsa sarve ja ilusate pruunide

silmadega. Minu nimi kirjutatakse õigesti hoopiski „Murray”. See välismaine nimi pandi mulle Saksamaal, Zürichi loomaaias, kus ma enne Tallinna loomaaeda tulekut elasin. Mörril kõlab aga eesti-pärasemalt ja on lihtsamini hääldatav. Kutsugu hooldaja mind kumba moodi tahes, kohale tulen ikka. Noh, välja arvatud siis, kui parasjagu lõunauinaku aeg on. Siis tõstan ainult pea ja üritan kõrvu liigutades aru saada, kes mind hüüdis. Hooldajate tuttavaid hääli tunnen juba kaugelt, aga kui keegi võõras peaks hüüdma, siis muutun tähelepanelikuks ja valvsaks. Tunnistan, et olen veidi arg ja kardan võõraid, aga seda ka seepärast, et mul nagu kõigil ninasarvikutel on nägemine viletsavõitu. Pealegi olen juba päris vana – ainult aasta puudub

neljakümneandast juubelist. See on ninasarviku kohta kõrge vanus.

„Mörr, Mörr,” hüütakse mind jälle. Seekord pole tegu õuemineku ega söögijaga, vaid mind hakatakse pesema. Tagajalgu lohistades astun hooldaja juurde, kes mulle isuäratavalt lõhnava meesaia annab. Teravatipulise ülamokaga haaran maiustuse kiirelt suhu ja matsutan rahulolevalt – meega sai on kõige parem asi maailmas! Kahjuks saab seda enamasti ainult pesupäevadel. Nüüd jääb mulje,

nagu mulle pesemine üldse ei meeldiks. Tegelikult poleks isegi sellest midagi, kui magusat suutäit ei saaks, sest iganädalane pesu kuulub mu lemmiktegevuste hulka. Veel armastan ma liiva sees püherdada ja muidugi magada. Kui mulle midagi eriti meeldib, siis annan hooldajale sellest teada kentsaka naeratusega: tõstan pea ning ülamoka, nii et isegi hambad võivad paista.

Pesemise ajaks lukatakse boksi ukсед igast küljest kinni, nii et ainult hooldaja pääseb parajalt suurest vahest läbi mind harjama. Minu arust pole see vajalik, aga töötajad räägivad, et ettevaatus on kõige tähtsam ja mu ootamatud ning äkilised liigutused, kui ma juhuslikult ehmun, võivad pesijat vigastada. Veel pole sellist asja küll juhtunud ja pealegi, kui mulle midagi ei meeldi, siis annan ninaga õhku välja puhkides sellest varakult märku. Töötajatega samal arvamusel paistavad olevat ka loomaaia küllastajad, kes arglikult ahhetades ja ohhetades uudistavad, kuidas nii suurele loomale võib üldse lähedale minna ja isegi sarve patsutada, pesemisest rääkimata. See teeb mind kurvaks, sest pesemine meeldib mulle nii väga ja pealtnäha võin kuri paista, aga südames olen ju sõbralik.

Ennast ise pesta ma ei oskaks. Suurte ja kohmakate jalgadega ei saa selgagi sügada. Minu Aafrikas elavad sugulased puhastavad end nii, et püherdavad mudas. See kuivab nende nahale, jahutades ning kaitstes õrnu kohti kärbeste ja teiste tüütute putukate eest. Minu aedikus aga ei ole sellist muda. Sellepärast puhastab hooldaja mind pesuharja ja sooja veega. Pesemise ajal kuulan käsklusi ning seisan kannatlikult koha peal, et mu külgi saaks harjata, või liigun puuris ringi, et hooldaja saaks mind igast küljest korralikult märjaks kasta. Kui isu tuleb, siis joon puuri põrandalt leiget vett, mis meenutab sooje Aafrika järvi ja jõgesid.

Kui hooldaja vaheldumisi nühib ja loputab, tuleb vana hall nahk mu seljast maha ning siis muutun ma hoopiski roosakaks. Ise ma seda ei näe, aga inimesed räägivad, kui ilus, pehme ja roosa ma pärast pesu olen. Ja kui veel külastajad tuleksid mind vaatama, teades, et nii muda ja tolmukihiga kaetud Aafrika sugulased kui ka mina ise, oleme tegelikult roosakad, siis ei kostakski elevantimaja saalist pesupäeval võibolla nii palju ahhetusi ja ohhetusi.

Anni ja Tiina Mörrit pesemas

Anni Jürgens, aprill 2008

